

ธรรมะเทียม

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๖๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะเป็นสัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีพระพุทธศาสนาเป็นประเพณีวัฒนธรรม ที่ไหนมีบ้านมีเรือนจะมีวัดมีวา มีวัดมีวาไว้ทำไม เอาไว้จัดงานศพ เวลาคนตายไป กุสลา ฐมฺมา อกุสลา ฐมฺมา มา สวดพระอภิธรรม สวดศพ

คนตาย คนตายตายไปแล้วนะ แต่ถ้าใครมีอำนาจวาสนาเขาจะรู้เขาจะเห็นของเขา คนตายไปแล้วเขาไปตามกรรมของเขา ใ้คนเป็นๆ เขาสวดให้คนเป็นฟัง กุสลา ฐมฺมา อกุสลา ฐมฺมา ชักผ้าบังสุกุล อนิจฺจา วต สงฺขารฯ

อนิจฺจา วต สงฺขารฯ คนตายตายไปแล้ว ตายไปแล้วเป็นประโยชน์กับใคร ถ้าเป็นประโยชน์กับใคร เห็นไหม เวลาพระสวดอภิธรรมไป กุสลา ฐมฺมา อกุสลา ฐมฺมา ใครทำดีทำชั่วมา ทำดีทำชั่วมา กรรมอันนั้นจะให้ผลไป สัจธรรมอันนั้นมันยิ่งใหญ่ มันยิ่งใหญ่ กฎแห่งกรรมฯ

เขากฎแห่งกรรมไป ถ้ากฎแห่งกรรม เพราะการศึกษาแล้ว เราศึกษาเป็นภาคปริยัติ ศึกษาเป็นธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติละ

เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติให้เป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของตนนะ จะเคารพและลงในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างสุดหัวใจ

สุดหัวใจๆ ปฏิบัติจะได้หรือไม่ได้นั้นอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าจะปฏิบัติได้หรือไม่ได้นะ ถ้าจิตมันสงบเข้ามาแล้วถ้ามันเกิดพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานมา

ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานมา อ้อ! พระพุทธเจ้าเริ่มต้นจากตรงนี้ นี่ไง ฉันทอาหารของนางสุชาดา บุพเพนิวาสานุสติญาณ จตุปปาตญาณ อาสวักขยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

กำหนดอานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าและลมหายใจออก ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ปฐมยาม มัชฌิมยาม ปัจฉิมยาม สิ่งที่เป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่คือภาคปฏิบัติ

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกไว้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระป่าองค์แรก พระกรรมฐาน เป็นพระป่าพระกรรมฐานองค์แรกของวิญญูะ ไม่ใช่ของโลก เพราะอะไร

เพราะเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมไป แสดงธัมมจักขุ เทวดา อินทร์ พรหม ส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไป นี่ของวิญญูะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมกับปัญจวัคคีย์ ทำไมเทวดา อินทร์ พรหม ส่งข่าว ส่งข่าวว่า ธรรมจักร ธรรมได้เคลื่อนแล้ว จักรได้เคลื่อนแล้ว จะหมุนกลับมาไม่ได้ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสวักขยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว วิมุตติสุขๆ กลับมาเป็นโลกไม่ได้ เป็นไปไม่ได้

นี่ไง ยสะ ยสะฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ไป พ่อแม่ตามมาเอากลับบ้าน

พระพุทธเจ้าบอกว่า กลับไม่ได้แล้ว

เขาเป็นพระอรหันต์ จะไปบ้านไหนอีก บ้านนั้นไปอยู่กับผู้เสพกาม พระอรหันต์ไม่อยู่ในสถานที่อย่างนั้น พระอรหันต์ ดูอย่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โคนต้นไม้ เรือนว่าง มันเป็นที่สงบ เป็นที่วิเวก เป็นที่มีความสุขมาก เป็นที่ปรารถนา มันเป็นความสงบสงัดไป เป็นสัจจะเป็นความจริง

ไอ้ของเราประพุดติปฏิบัติขึ้นมาต้องมีคนล้อมหน้าล้อมหลัง ถ้าไม่มีใครมาถ่ายรูปขึ้นมา ยังนั่งภาวนาไม่ได้ จะเดินจงกรม มีคนมองเราหรือยัง จะปฏิบัติขึ้นมาเพื่อจะโชว์เขา พิธีกรรม

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ สัจธรรมอันนั้นเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เวลาเขามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา ความเชื่อ ทำบุญและทำบาป เวลาอนุปพิทกา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมบุคคลทั่วไปไป ให้เขาเสียสะพานของเขา ก่อน ถ้าเสียสะพานของเขา เขาได้บุญได้กุศลของเขา เขามีความสุขใจ

เวลาเราทุกข์เรายาก มีใครช่วยเหลือเจือจานเรามันจะฝงใจของเรามาก แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เราเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนาไง เราจะสร้างคุณงามความดีระดับของท่านไง ถ้าเราเสียสะพานของเขา เราเสียสะพานเพื่อให้เขามีความสุขของเขา เราทำบุญกุศลของเราไง ทำบุญตัดบาตร สร้างสิ่งในพระพุทธศาสนา มันมีความสุข มันมีบุญมีกุศล มันมีความสุขความสงบของมันไง แต่ความสุขความสงบอย่างนี้บุญและบาป

ถ้าหัวใจของเขาเป็นธรรมๆ ถ้าทำความดี จิตใจเขาเป็นคนดีของเขา นี้อนุปพิทกา ให้ทำทาน ทำทานแล้วได้ไปสวรรค์ แล้วไปสวรรค์ ให้ถือเนกขัมมะ ถ้าถือเนกขัมมะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงอริยสัจ ทุกข์ เหตุที่เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ ในอริยสัจ ๔

ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของใครขึ้นมา มันจะมีธรรมจักร มันจะมีภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา

ถ้าปัญญาจะเกิด เกิดจากการภาวนา ที่เราฝึกหัดเราประพฤติปฏิบัติอยู่นี้ เราก็อภาวนา ฝึกหัดเพื่อเป็นภาวนามยปัญญาไง แต่เราไม่รู้และไม่เข้าใจหรือว่า เรามีอวิชชา มีพญามาร

อวิชชา พญามารไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเยาะเย้ยมาร เวลามารมันครอบหัวใจของสัตว์โลกไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการจนเป็นพระอรหันต์ เวลาสิ้นกิเลสไปแล้ว เวลานิพพาน มารมันขุดมันค้ำ มันคันมันคว่ำ มันไม่พอใจ มันหาไม่เจอ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “มาร มารไม่ต้องหา หาอย่างไรก็ไม่เจอหรือหาไม่เจอ เพราะครอบงำไม่ได้”

แต่ของเราไม่ต้องหา มันนั่งอยู่บนหัวใจเลย ไม่ต้องหา แล้วมันพลิกมันแพลงมันหลอกมัน ลวงเราให้เราหัวทกกันขวิดกันอยู่นี้ไง “ในการภาวนาๆ”

ภาวนาอะไร ภาวนากลับเขาจะไม่รู้ว่าเราภาวนา เวลาครูบาอาจารย์เราไม่เป็นอย่างนั้นนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์แรกของโลก เวลาอยู่โคนต้นโพธิ์พระองค์เดียวเท่านั้นนะ ๖ ปี ปัญจวัคคีย์อุปัฏฐากอยู่ ปัญจวัคคีย์ล้อมหน้าล้อมหลังอยู่อย่างนั้นนะ แล้วตัวเองก็ไปไม่ได้ไง

ฝึกหัดสิ่งใดก็ล้มลุกคลุกคลานมาตลอดเวลา จะไปศึกษาเล่าเรียนกับเจ้าลัทธิต่างๆ ขนาดไหนก็ไม่มีทางชี้ทางได้ ใครจะยกย่องสรรเสริญขนาดไหนมันยังทุกข์ อุทกดาบส อาฬารดาบส รับประกันใจ “มีความรู้เหมือนเรา เป็นอาจารย์ได้เหมือนเราไง” เจ้าชายสิทธัตถะไม่เอา มันนั่งเวลามาฉันอาหารของนางสุชาดา เพราะมาฟื้นฟูร่างกายไง อดอาหารมา ๔๙ วันไง นี่ไง เวลาคลื่นลมหายใจจะสู้กับกิเลสสลบไป ๓ ครั้ง สลบ ตายแล้วฟื้น ๓ รอบ

เวลาเอาจริงเอาจริงขึ้นมาเพราะอะไร เพราะว่ากิเลสมันอยู่กับเรามันดึกลับขั้บซ้อน มันมหัศจรรย์นะ

ว่าธรรมะนี้เป็นความมหัศจรรย์ๆ

กิเลสมหัศจรรย์ยิ่งกว่าอีก เพราะอะไร เพราะมันบังเงา มันเอาธรรมะพระพุทธเจ้ามาหลอกเรา มันคือพญามาร มันคือกิเลสในใจของเรา ไม่ใช่ของคนอื่นหรอก

คนอื่นเขาจะหลอกเขาจะลวงมันอยู่ข้างนอก ไข่ข้างในในหัวใจนี้มันสำคัญที่สุด เวลามันสำคัญที่สุด มันบังเงา มันรับมันรู้ มันรู้ธรรมไปทั้งนั้นนะ แล้วมันก็มาหลอกตัวเองไง ถ้ามันมาหลอกตัวเอง หลอกตัวเองขึ้นมา มันก็อยู่ใต้อำนาจพญามารไง มันถึงไม่รู้จักมาร ไม่รู้จักกิเลส ไม่รู้จักสิ่งที่มีคุณค่าไง

เวลาครูบาอาจารย์ของเราเนะ เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมามันเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาเนะ ถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา มันมีความปกติสุข มีความสงบสุขในหัวใจของตน

แล้วเวลาเร่งความเพียรๆ เร่งความเพียรเอาความตายเข้าแลกทั้งนั้นนะ ถ้าเร่งความเพียรของเราขึ้นมา มันมี มีหนักมีเบาไง

เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติ ดูชีวิตเราสิ ชีวิตเราเนะ ทั้งชีวิตมันลุ่มๆ ดอนๆ ไหม เวลามันมีบุญมีกุศลของมันทำอะไรได้มันสำเร็จลุล่วงทุกเรื่อง มันมีความสุข เราเป็นคนมหัศจรรย์ ทำอะไรก็ทำได้

ทั้งนั้นนะ ทำอะไรประสบความสำเร็จทั้งนั้นนะ เวลามันตกทุกข์ได้ยาก เวลามันตกทุกข์ได้ยากมันทุกข์มันยากขนาดไหน นี่พูดถึงว่าในชีวิตประจำวันของเราเนะ

เวลาครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เวลาจิตมันเจริญงอกงามขึ้นมา โอ้โฮ! มันเหมือนพระอรหันต์เลย อะไรก็ไม่เอา อยู่กับใจของตนนั้นนะ เวลามันเสื่อม สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา

เวลาในธัมมจักขุ ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา สิ่งที่เราพยายามสร้างขึ้นมา สิ่งที่ทำคุณงามความดีของเราขึ้นมา มันก็อยู่ใต้กฎในความเป็นอนัตตา มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ความสงบสุขในหัวใจของเรามันจะอยู่กับเราได้ตลอดไปหรือไม่ ทั้งๆ ที่ความทุกข์ก็เหมือนกัน ความทุกข์ ถ้ามีสติมีปัญหาเท่าทันมันนะ มันอยู่กับเราไม่ได้หรอก

คนเราเวลามันทุกข์มันยากเจียนตายทั้งนั้นนะ แต่ถ้ามีสติปัญญารักษาใจของตน มันจะลุล่วงไปของมัน ถึงเวลาแล้วความทุกข์หายไป ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป

เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ มันไม่มีอะไรหรอก มีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ และทุกข์ดับไป ในอริยสัจใจ ชาติปิ ทุกฺขา ชาติการเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ท่านบอกว่า “การเกิดเป็นมนุษย์ เป็นอริยทรัพย์ การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์”

ทำไมบอกว่า “การเกิดเป็นมนุษย์เป็นทุกข์อย่างยิ่งล่ะ”

มันเป็นทุกข์อย่างยิ่งจริงๆ ตามข้อเท็จจริง ตามข้อเท็จจริง

แต่ถ้าไม่ได้เกิดเป็นมนุษย์ล่ะ มันก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง

จิตมันมีอยู่ใช่ไหม ความรู้สึกเรามีอยู่ใช่ไหม จิตวิญญาณมันมีของมันใช่ไหม มันจะทำลายตัวมันเองไปได้อย่างไร มันเป็นไปไม่ได้

ถ้ามันเป็นไปได้ เวลามันเกิดในโลกแห่งนามธรรม เทวดา อินทร์ พรหม เปเรต ผี เป็นของมันได้ทั้งนั้นนะ แล้วเวลามาเกิดในอบายภูมิ เราดูสัตว์สี่ สัตว์มีทุกชนิด อายุขัยของมัน เห็นไหม แล้วเราเกิดเป็นคน เราดีกว่าสัตว์ที่เท่า

สัตว์มันก็คิดได้นะ เพราะในพระไตรปิฎกมากมาย เวลาสัตว์ที่มันจะเป็นจะตายของมันขึ้นมา มันจะมาเข้านิมิตครูบาอาจารย์ “ขอให้ได้ฉันเนื้อของเกล้ากระผมด้วย”

เพราะว่าเกิดเป็นสัตว์มันไม่มีสมบัติสิ่งใดเป็นของมันเลย มันก็มีเนื้อและหนังของมันเป็นสมบัติของมันเท่านั้น เวลามันตายไปแล้ว มันก็อยากให้อาหารของมันเพื่อให้ได้ขบได้ฉันเพื่อให้เป็นบุญเป็นกุศลของเขา เขาจะได้บุญได้กุศลบ้าง เพราะอะไร เพราะเขารู้เขาก็เห็นของเขา แต่เขาเกิดเป็นสัตว์ นีจิตวิญญาน

แต่นี้เราเกิดเป็นคนไง เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มันเป็นความมหัศจรรย์ๆ แต่ทุกคนเห็นมีคุณค่า ทุกคนถ้าเห็นคุณค่าในพระพุทธศาสนา เห็นคุณค่าในคุณธรรมที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา อริยทรัพย์

ทรัพย์ที่เราแสวงหามาทั้งหมด ทรัพย์แสวงหามาเพื่อดำรงชีวิต เพื่อความมั่นคงของชีวิต แต่มันไม่มีทรัพย์หรือมีทรัพย์ ถ้าจิตใจเป็นธรรมๆ ขึ้นมานะ มันยิ่งใหญ่กว่านั้นหลายร้อยหลายพันเท่า ถ้ามันยิ่งใหญ่กว่าหลายร้อยหลายพันเท่า เพราะมันประเมินค่าไม่ได้

จิตของคนถ้ามันทำของมันให้มันเป็นความเป็นปกติสุขของมัน มันประเมินค่าไม่ได้ แล้วถ้ามันเข้าสู่วิปัสสนา เข้าสู่อริยสัจ เข้าสู่ความจริง มันจะเกิดความมหัศจรรย์ในหัวใจของตนมากมายมหาศาล ไม่อย่างนั้นจะว่าเป็นอริยทรัพย์ได้อย่างไร

อริยทรัพย์เป็นของใคร

เป็นสมบัติของจิตที่ลุ่มๆ ดอนๆ จิตที่มันระหกระเหินที่มันทุกข์มันยากกันอยู่

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะนะ ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย คิดได้เอง มันต้องมันฝังตรงข้าม ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย นี่เพราะอะไร นี่พระโพธิสัตว์ใน ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย

เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ขึ้นมา เกิดมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยไป มันมีวาสนา อย่างเช่น หลวงปู่ฝั้นอย่างนี้ แม่สั่งไว้เลย “บวชให้แม่นะ” มีครูบาอาจารย์มากมาย แม่สั่งเสียไว้เลยนะ “ลูกบวชให้แม่ๆ”

บวชเพื่อแม่ บวชมาแล้วมันก็ทุกข์มันก็ยากทั้งนั้นนะ เพราะนักรบ นักรบถ้าเป็นธรรมๆ ถ้าจะรบก็เล็ดต้นหาความทะยานอยาก แล้วสาธุด้วย ถ้าเขามีอำนาจวาสนา เขาก็มีหลักมีเกณฑ์ของเขา

ถ้าไม่มีอำนาจวาสนา กระแสของสังคมมันพัดพาไปหมดไง

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกไง ลูกศิษย์ท่านมากมายมหาศาล อีแมงเอาไปกินหมดนะ ไม่เหลือเลย

นี่ไง หลวงปู่มั่น ลูกศิษย์ลูกหาเป็นแสน เหลือเท่าไร ลูกศิษย์หลวงตาพระมหาบัวมากมาย เหลือเท่าไร เหลือใคร

ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาไง ถ้ามันไม่เป็นจริงเป็นจังขึ้นมามันก็เหลวไหลไป เวลาจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เรา อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึงแห่งตน เราพยายามทำความสงบของใจของเราเข้ามาให้เป็นสัจจะเป็นความจริง

ทั้งๆ ที่เรารู้ เราก็มืดความรู้สึกนึกคิด เราก็มืดมนุษย์ เราก็มืดปัญญา เราก็มืดพระพุทธานุชาต ๘ ประโยค ศึกษาทุกอย่างพร้อม แล้วเวลาเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาได้ใหม่ มันถึงมีภาคปริยัติ ปฏิบัติไป เวลาปฏิบัติ ใครปฏิบัติ เวลาปฏิบัติขึ้นมาก็ปฏิบัติตามพิธีกรรมใช่ไหม

แต่ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาจะ เราจะฝึกหัดปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน

แล้วใจมันสงบจริงหรือไม่จริงล่ะ

เราดูสิ แถวชายแดน แถวชายแดนเขาเหมือนคนสองสัญชาติ ข้ามไปอยู่ฝากฝั่งนั้นก็เป็นคนของฝั่งนั้น ข้ามมาอยู่ฝากเราก็เป็นฝั่งของเรา เป็นคนสองสัญชาติ แล้วมีปัญหาไปหมด เพราะมันข้ามไปข้ามมาได้ตลอด เพราะมันคนพื้นที่ไหน ในคนพื้นที่ชายแดนเดินก้าวข้ามไปก็เป็นฝั่งนั้นแล้ว เดินกลับมาทางนี้มันก็เป็นฝั่งนี้แล้ว

แล้วเวลาเราทำความสงบของใจ เอ็งเป็นคนสองสัญชาติใช่ไหม เดี่ยวก็เป็นโลก เดี่ยวก็เป็นธรรม

ถ้าเป็นธรรมโดยข้อเท็จจริงของมัน เวลาคนฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาด้วยอำนาจวาสนา เวลาธรรมมันเกิด ๆ ใจ เวลาปฏิบัติไปมันรู้มันเห็นอะไรเรื่อยแปดพันเก้า ธรรมเกิด ธรรมเกิดเพราะอะไร เพราะมันไม่ใช่อริยสัจ

ถ้ามันจะเป็นอริยสัจนะ มันต้องทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ใจสงบมันจะรู้มันจะเห็นสิ่งใดมันก็อยู่ที่วาสนาของคนคนนั้น แล้วมันอยู่ที่อำนาจวาสนาในปัจจุบันนี้ด้วย ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ดั่งามท่านคุ้มครองดูแลให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามข้อเท็จจริง

แต่ถ้ามันไปเจอพวกเดียรถีย์นิครนถ์ มันไปหมดละ อีลุ่มชุยแฉก ปฏิบัติไปยิ่งกว่าลิเกละคร แล้วมันก็ได้ชั่วครึ่งชั่วคราว เพราะอะไร จินตมยปัญญา ปัญญามันจินตนาการไปเรื่อยแปดพันเก้า แล้วมันอยู่ที่อำนาจวาสนาใจ

เจ้าชายสิทธัตถะ อุทกดาบส อาฬารดาบส รับประกันเลยว่ามีความรู้เหมือนเรา เจ้าชายสิทธัตถะไม่สนใจ ไม่เอา เวลาเอาจริงเอาจังของตน ฉันทอาหารของนางสุชาดาแล้วกำหนดอานาปานสติ

เห็นไหม หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ให้ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน

เจ้าชายสิทธัตถะกำหนดอานาปานสติ ทำความสงบของใจเข้ามาให้ได้ พอใจสงบระงับเข้ามาให้เป็นข้อเท็จจริง ไม่ใช่คนสองสัญชาติ ข้ามไปฝั่งนั้นก็เป็นคนฝั่งนั้น ข้ามมาฝั่งนี้ก็เป็นคนฝั่งนี้ ะหว่างโลกกับธรรมใจ

ให้มันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เห็นไหม

คนอยู่ชายแดน อยู่ริมชายแดนในทางยุโรป บ้านนี้ผ่าครึ่งเลย คร่อมชายแดนเลย

ใสนี้ก็เหมือนกัน ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาสวักขยญาณทำลายอิชชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระป่าองค์แรกของโลก เสวยวิมุตติสุขๆ เป็นข้อเท็จจริงนั้นใจ แล้วเวลาจะแสดงข้อเท็จจริง แสดงธัมมจักขุ จะเอาใครก่อน จะเอาอุทกดาบส อาฬารดาบสนี้แหละ เขาก็ตายไปเสียแล้ว น่าเสียดาย เวลาถึงญาณๆ ก็ได้ปัญจวัคคีย์นี้ใจ

แสดงธรรมก็แสดงขึ้นมา ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ก็ต้องเป็นพระโสดาบันด้วยกันทั้งสิ้นสิ ทำไม่ได้ พระอัญญาโกณฑัญญะองค์เดียวละ นี้วาสนา เห็นไหม

การประพฤติปฏิบัติใด จะให้เหมือนกัน ให้เท่ากัน เป็นประชาธิปไตย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลำเอียง

แสดงธัมมจักขุ ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ มีอัญญาโกณฑัญญะองค์เดียวเท่านั้นที่มีดวงตา เห็นธรรม เพราะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก

ใสนี้ก็เหมือนกัน เราจะเป็นบุคคลในปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ เราจะเป็นใคร เราจะเป็นอัญญาโกณฑัญญะ หรือเราจะเป็นพระอัสสชิ หรือเราจะเป็นมหานาม เราจะเป็นใคร

เป็นใครๆ นั่นเป็นเรื่องของพุทธประวัติ ใสนี้ของเราในปัจจุบันนี้ เราจะฝึกหัดปฏิบัติของเราให้เป็นข้อเท็จจริงของเราขึ้นมา ถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา ใครหลอกใคร บังคับตั้ง สันติภุมฺมิโก หลอกกันไม่ได้ ถ้ามันหลอก มันก็เป็นของเทียม ของไม่จริง ของไม่จริงเกิดจากจิตที่ไม่เป็นความจริง

จิตที่มีอยู่นี้ จิตที่เป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วเกิดเป็นนักปฏิบัติด้วย แล้วถ้ามีวาสนาบวชเป็นพระจะเป็นนักรบด้วย แล้วจะรบกับกิเลสในใจของตน ถ้ามันมีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง เราก็ฝึกหัดแก้ไขของเรา ฝึกหัดแก้ไขของเรา

เพราะการเกิดมาเป็นมนุษย์ชาติหนึ่ง มนุษย์นี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ถึงที่สุดแล้วต้องตายทั้งหมด ตายทุกคน แล้วถ้ามันฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาล้มลุกคลุกคลานอยู่นี้ เราเสียตายโอกาสใหม่ ถ้ามันเสียตายโอกาสนะ สิ่งใดที่ผิดพลาด สิ่งใดที่เป็นข้อเท็จจริงสิ่งใด เราฝึกหัดปฏิบัติ

เวลาครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัตินะ หลวงตาพระมหาบัว เวลาคนไปถามปัญหาท่าน “ปฏิบัติอย่างนี้ถูกไหม”

“ถูก”

ถูกเพราะอะไร ถูกเพราะมีความสามารถแค่นั้น ถูกเพราะเขาทำคุณงามความดีมาอย่างนั้น

“แล้วให้ทำอย่างไรต่อไป”

“ทำซ้ำ ทำซ้ำ”

เหมือนกัน ถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เรามีคุณธรรมมากน้อยขนาดไหน ทำซ้ำ ตรวจสอบได้
กิเลสมันมีอยู่นะ มึงไม่ต้องไปค้นมันหรอก มันจะกระที่บใส่เอาเลย บอก “มันไม่มี มันว่างหมดเลย
มันเว้งว่าง” นี่ธรรมะเทียมๆ ของเทียมมันไม่ใช่ของจริง

ในทางโลกนะ ดูสิ ในทางเศรษฐกิจเวลาเขาทำธุรกิจการค้ากันไง ส่งออกๆ ถ้าส่งออกนะ
มันทำให้เศรษฐกิจในประเทศชาติมันมั่งคั่งแข็งแรง ประเทศนั้นจะเจริญรุ่งเรืองมาก เพราะอะไร
เพราะมันมีโรงงานผลิต มันมีคนงานได้รับผลประโยชน์มากมาย มันมีเงินหมุนเวียนในชาติ ในการ
แลกเปลี่ยน มันจะเกิดการหมุนเวียนของเศรษฐกิจมากมาย เวลาส่งออกมีเงินเข้าประเทศ
มากมาย ได้มีผลงาน

ฉะนั้น เวลาการส่งออกเทียมๆ ใจ แหม! มันก็มีการซื้อการขายมากมายมหาศาลเลย เวลา
ส่งออก ส่งออกแต่ตัวเลข แล้วยังกลับมาหักภาษีอีกต่างหากนะ นี่ใจ หักภาษี ชีวิตนี้มีการปลัด
พรากเป็นที่สุด ชีวิตนี้มันต้องตายไปทั้งนั้น ถ้าเป็นบุญเป็นกุศลมันทำคุณงามความดีเป็นจริงเป็น
นิสสัย ถ้ามันทำเป็นของเทียมๆ ขึ้นมา ทำโดยกิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันก็เป็นมิจฉาทิฎฐิ
ของมันไปอย่างนั้น

ฉะนั้น เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง เวลาคนเกิดมาแล้ว จิตนิสสัยของเขา อำนาจ
วาสนาของเขา บุญกุศลของเขา ทำได้มากได้น้อยขนาดไหนอยู่ที่วาสนาของตนไง

พาหิยะ พาหิยะฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนเดียวเป็นพระอรหันต์ ใจเรา
ก็อยากจะได้เป็นอย่างนั้น ฟังเทศน์แล้ว “แหม! ปราดเปรื่อง เข้าใจไปหมดเลย” แล้วทำอะไรได้

เพราะข้อเท็จจริง ผู้ที่มีการศึกษามากมายไปถามครูบาอาจารย์ไป “ผมรู้ทั้งนั้นนะ ผมเข้าใจ
ทั้งนั้นนะ แต่ผมทำไม่ได้ แล้วให้ทำอย่างไร”

ทุกข์อยู่ที่ไหน เริ่มต้น จิตของตนอยู่ที่ไหน

สิ่งที่รู้ๆ นั้นนะมันเป็นภาคความจำ ความจำเพราะอะไร เพราะการเกิดเป็นมนุษย์มีกายกับ
ใจใจ พุทธิกรรมของใจ ใจที่มันจิตวิญญูณ มันมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไรของมันไง

แล้วเวลาโลกเจริญๆ ทางกาแพทย์ ก็ส่อง ก็ไฟฟ้าไป พลังงานไง มันเป็นของมันได้ พิสูจน์
ได้ทั้งนั้นนะ แล้วจิตอยู่ที่ไหนวะ แล้วความจริงมันอยู่ที่ไหน

ถ้ามันเป็นความจริงตามข้อเท็จจริงของมันขึ้นมา มันจะเกิดประโยชน์กับตัวของเราเอง เพราะมันจะเข้ามาเป็น อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนนั้นนะสำคัญที่สุด แล้วตนมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน ถ้ามันฝึกหัดปฏิบัติ เห็นไหม ส่งออกเทียมๆ ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง เพราะอะไร

ข้อเท็จจริงมันก็ต้องมีโรงงาน นี่ไง ทำความสงบของใจของเราเข้ามาก่อน ถ้ามันผลิตเป็นสินค้าอะไรขึ้นมา มันจะเกิดมรรคเกิดผลของมันขึ้นมาหรือไม่ ถ้ามันจะเกิดมรรคเกิดผลขึ้นมา ถ้ามันข้อเท็จจริงของมันขึ้นมา เห็นไหม

แต่ถ้ามันเป็นกิเลส ของเทียมๆ ทั้งนั้นนะ สมมุติ สมมุติ สมมุติบัญญัติ ถ้าสมมุติบัญญัติ เวลาที่เราฝึกหัดปฏิบัติกัน เราจะล้างสมมุติเรานี่แหละ ล้างสัญญา ล้างสิ่งที่เป็นจิตนิสัยที่มันฝังมากับใจของตนนั้นไง

จิตเดิมแท้นี้่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส

จิตเดิมแท้นี้่องใส จิตเดิมแท้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส

ครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เวลาจิตมันจะรวม มันรวมอย่างไร เวลารวมขึ้นมาแล้ว มันเกิดปรากฏการณ์ของจิตขึ้นมาเป็นอย่างไร

ไม่มี สมาธิทำไม่เป็น เทียมๆ ทั้งนั้นนะ แล้วเทียมๆ ไปมันก็อยู่ในสังคมที่เทียมๆ ใจประชาธิปไตยๆ สิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาคมันเป็นข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงของใครวะ ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นมากมายมหาศาลได้มาเท่าไร

หลวงตาท่านพูดเลย “ลูกศิษย์ลูกหาเราไป ไปไหนหมด หายเกลี้ยงเลย หาตัวจริงไม่มีสักตัว มันไปไหนกันทั้งนั้น มันมีอะไรเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาในใจของตน”

ถ้ามันมีข้อเท็จจริงขึ้นมาในหัวใจของตน แค่ทำความสงบของใจได้นะ น้ำตาไหลเลยละ

เวลาทุกข์เวลายาก ทุกข์ยากเจียนตาย เวลาจิตมันสงบสุข สิ่งอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

ไม่มีวาสนานะ นั้นสงบคือนิพพาน ถ้าไม่มีวาสนา ถ้ามีวาสนา มรรคมันเป็นอย่างไรละ

เพราะเหตุนี้แหละ เขาถึงว่า “เราไม่ต้องมีขณะ เราไม่ต้องมีมรรค”

เพราะเขาไม่รู้จักรั้วมรรคเป็นอย่างไร

แล้วฝ่ายที่ปฏิบัติโดยพิธีกรรมต่างๆ นั้นนะ “กิเลสเป็นนามธรรม จะรู้จักกิเลสมันได้อย่างไร”

จบครับ กิเลสเป็นนามธรรม มันเป็นนามธรรมอยู่แล้ว พญามารมันครอบครองวิญญูะ ตั้งแต่พรหมลงมาอยู่ในได้มารทั้งสิ้น แล้วเวลาเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ทิพย์สมบัติ

ของทิพย์ไง ภาวนาทิพย์ไง ทิพย์คือจับต้องอะไรไม่ได้เลยไง ทิพย์มันก็คิดเอาเองสิ เพราะกิเลสเป็นนามธรรมก็เลยไม่เคยเห็นกิเลส ก็ไม่รู้จักรั้วกิเลส ก็ฆ่ากิเลสด้วยการท่องจำนี่ไง ทางวิชาการปากเปียกปากแฉะเชียว รู้ไปหมด อธิบายได้หมด

อธิบายมันเป็นภาคทฤษฎี อธิบายมันต้องอธิบายแบบหลวงปู่มัน อธิบายแบบหลวงปู่แหวนท่านอธิบายให้หลวงตาพระมหาบัวฟัง เห็นกิเลสอย่างไร ไล่กิเลสอย่างไร จับกิเลสอย่างไร ชำระล้างกิเลสอย่างไร มันต้องเป็นข้อเท็จจริง

ไม่ใช่ของเทียมๆ ของเทียมๆ มันเจรจาได้ มันพูดได้ มันนึกแก้วนกขุนทองได้ทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเอาความจริงๆ ของเราขึ้นมาละ ถ้าความจริงของเราขึ้นมา ทำความสงบของใจให้ได้ ไม่ต้องไปจินตนาการให้มันมากมายมหาศาล

การจินตนาการมากมายมหาศาลนี้ ถ้าคนเรานะ ด้วยอำนาจวาสนา สัทธาจริต หายใจเข้า นึกพุท หายใจออกนึกโอ ทำได้ ถ้าพุทจริตปัญญาชนทำได้ยาก ถ้าปัญญาชนทำได้ยาก มันต้องชน ชนกับความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดของตน

ถ้ามันจะชนกับความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดของตนคืออารมณ์ของตนนี่แหละ มันก็ต้องตั้งสติไว้ ตั้งสติไว้ ตริกีในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พอตริกีในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาการของจิตมันมีปรากฏการณ์ของมัน ใ้โฮ! รื่นเรจคึกคะนองไปตามมัน นั่นก็บ้าอย่างหนึ่ง

แต่ถ้ามันชนกับความรู้สึกนึกคิดของตนด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยตรึกในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยเหตุด้วยผล มันหยุดหมดละ

เพราะความคิดหรือความรู้ความเห็นที่มันเกิดขึ้นมันปั่นป่วนอารมณ์ความรู้สึกของใจเรา แน่นอน แล้วมันเกิดทุกข์เกิดสุขอีกต่างหาก แล้วเกิดชอบหรือไม่ชอบอีกด้วย แล้วถ้าลองมีสติปัญญาเท่าทันมันนะ สูงสุดของการใช้ความคิดการชนกับอารมณ์ความรู้สึกของตน ก็คือปัญญาอบรมสมาธิไป

แต่มันเป็นธรรมะเทียมๆ ไร เทียมๆ เพราะมันเป็นจินตนาการไป แต่ผลของการจินตนาการนั้นมันทำให้ความสงบระงับนั้นได้ แล้วมีสติเท่าทันว่า เออ! มันหยุดคิด แค่หยุดคิด หยุดคิด หยุดคิด ก็คือไม่คิด ไม่คิดถ้ามันทรงตัวอยู่ได้ก็เป็นสมาธิ นี่คือปัญญาอบรมสมาธิฯ ไร

ปัญญาที่เราใช้ สัทธาจริต เขามีศรัทธาความเชื่อของเขามั่นคงของเขา เขาก็หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ บริกรรมพุทโรๆ ธัมโมๆๆ สังโหมๆๆ อะไรก็ได้ ต้องมีการกระทำ

ถ้ามันไม่มีการกระทำ มันขาดคำบริกรรม ใจไม่ทำงาน ใจจินตนาการไปแบบกระแอสังคมกระแสโลก เทียมๆ ไร จะส่งออกแล้วจะมาหักภาซีเอาอีกต่างหากในพระพุทธศาสนาไป แล้วถ้าปฏิบัติไม่ได้ก็โทษเลยละ “ศาสนานี้ โอ๊ย! มันยาก ศาสนานี้มัน...”

แล้วตัวเองทำอะไร ทำไมศาสนาต้องมาแบกมึง

มันเป็นที่บุญและบาปของคนปฏิบัติที่ต่างหาก ถ้าบุญและบาปของคนปฏิบัติขึ้นมา เขามีสติมีปัญญาของเขา แล้วถ้ามีสติปัญญาของเขา ถ้ามันชนกับความรู้สึกนึกคิดของตนด้วยธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สูงสุดของมันคือปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าเป็นสัมมาทิฏฐิญาณต้องชอบธรรม

แต่ถ้าเป็นมิจฉาทิฏฐิญาณ ธรรมะเทียม มันกระเจิดกระเจิงของมันไปเลย แล้วถ้าอ้างอิงก็ “ประชาธิปไตย สิทธิเสรีภาพ” แต่มันเป็นเสรีภาพของกิเลสหรือเป็นเสรีภาพของพุทธะเรา

ถ้าเป็นพุทธะเรานะ พุทธะเราคือจิตของตน

ถ้าจิตของตนมีอำนาจวาสนาของมัน มันจะทำคุณงามความดีของเราๆ จะเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนามากน้อยขนาดไหน มันก็อยู่ที่วาสนาของบุคคลคนนั้น บางคนทำสมาธิได้ง่าย บางคนทำสมาธิได้ยาก จะทำได้ยากได้ง่ายขนาดไหนมันก็ต้องเริ่มต้นจากผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานนั้น

สัมมาสมาธิคือจิตตั้งมั่น จิตที่ตั้งมั่นมีกำลังของมัน มันจะเป็นอำนาจวาสนาของจิตดวงนั้น แล้วถ้าจิตดวงนั้นมีอำนาจวาสนานะ น้อมไป เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม เห็นสังขาร เห็นอริยสังขารตามความเป็นจริง มันจะเห็นกิเลสไป

“กิเลสเป็นนามธรรม จะรู้จักมันได้อย่างไร” ก็จินตนาการกันไว้อย่างนั้น แล้วเวลาธรรมะเทียมๆ มันก็มีวงจรของมัน สำเร็จรูปของมันว่าจะเป็นธรรมได้อย่างไร แล้วมันก็จะมียวงจรของมันนะ วงจร เห็นใหม่ วงจรสมอง วงจรกับความจำมั่นพร้อมอยู่แล้ว แล้วถ้ามันพร้อมอยู่แล้ว แล้วมันเกิดอะไรขึ้นนะ

จะมาหักภาษีอีกนะ จะมาเอาภาษีคืนอีกต่างหากนะ เอาภาษีคืนก็มาโทษไป อย่างเราปฏิบัติไป โทษธรรมะทั้งนั้น พระพุทธศาสนาว่านวย วุ่นวายไปทุกเรื่อง แต่ถ้ากิเลสมันจุมจุมกฏไปนี่ดีทุกอย่างเลย

แต่ถ้าเข้าธรรมะ มันติดมันขัด มันวุ่นมันววาย คึดถือไม่ได้ คึด ๕ อยู่กับโลกปัจจุบันนี้ไม่ได้หรอก ยิ่งทำความสงบของใจเข้ามา “มันเป็นสมณะ ไม่มีประโยชน์กับใครทั้งสิ้น ต้องใช้ปัญญาๆ”

เทียมๆ แล้ว

ก็มันจะให้ใช้ไป ก็ไม่ต้องการอย่างนั้นไป เพื่อผลประโยชน์ของมันไป

มันคือใคร

มันคืออวิชชา คือความไม่รู้ คือความเห็นผิดที่อยู่จิตใต้สำนึก กิเลสมันมี ถ้ารู้เป็นคั่นเป็นมันจะเห็นและมันจะเจอ แล้วมันจะแก้ไขของมันได้ ถ้าไม่มีวาสนาจะรู้จะคั่นไม่มี แล้วไม่มีบอกว่ามันไม่มี

เจ้าชายสิทธัตถะ อุทกดาบส อาฬารดาบสรับประกันอย่างไรไม่สนใจ เพราะมันมี แต่ยังมีหามันไม่เป็น หามันไม่เจอ และหามันไม่ได้ เวลาฉันอาหารของนางสุชาดาแล้ว ปฐมยามบุพเพนิวาสานุสติญาณ คือระลึกอดีตชาติไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ละ แต่

ทำความเข้าใจของตัวเองแล้ว เข้ามาสู่พุทธะคือหัวใจที่เป็นปกติแล้ว ด้วยวาสนา มัน
บุพเพนิวาสานุสติญาณระลึกอดีตชาติได้ไปตลอดเลย

มีอำนาจวาสนานะ ดึงกลับมาๆ จิตสงบแล้วส่งออก กระเจิดกระเจิงไปไหน ถ้ามี
สติปัญญา น้อมกลับมาได้

ผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา พอมันรู้มันเห็นสิ่งใดมันแตกเปิดเปิงไป “เฮ้ย! เอ็งชื่ออะไรวะ” นั่น
ละมันจะพาออก ออกนอกกลุ่มนอทาง ออกไปสู่ธรรมะเทียมๆ แล้วนะ

เจ้าชายสิทธัตถะดึงกลับมา มัชฌิมยาม จุตูปปาตญาณ รู้เห็นไปหมดละ ใ้ที่มหัศจรรย์ รู้
เห็นทั้งนั้นนะ แต่ก็มีสติปัญญา ด้วยอำนาจวาสนา ดึงกลับมา ดึงกลับมา

ฉะนั้น ฤๅษีชีไพร ผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติระลึกอดีตชาติ ระลึกรู้อนาคต

ก็ทายเป็นได้ จะรู้ไปทำไม แล้วเวลาจริงมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่เป็นจริงๆ มันก็เป็นอดีต
อนาคต เพราะปัจจุบันคือเราเป็นผู้ปฏิบัติใช่ไหม ปัจจุบันคือใ้ที่ทุกขียุคนี้ ใ้ที่มันมีอำนาจ
วาสนาที่มันจะเป็นนักปฏิบัติอยู่ นี่ แล้วถ้ามันปฏิบัติอยู่ แล้วปัจจุบันมันเป็นเราอยู่แล้ว อดีตมันก็
เป็นอดีต อนาคตก็เป็นอนาคต มันยังไม่ถึงเวลาของเรา แล้วจะไปรู้ไปทำไม แล้วรู้เป็นประโยชน์
อะไร แต่ในพวกพราหมณ์พวกฮินดูเขาชอบ เขาว่ามันจะเป็นมหัศจรรย์

มันเป็นอยู่แล้ว คำว่า “เป็นอยู่แล้ว” คือจิตมันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ กามภพ รูปภพ
อรุภพ มันเป็นอยู่แล้ว แล้วมันเป็นโดยเวรโดยกรรมของสัตว์

พระพุทธพระศาสนามองเข้ามาสู่ความสงบของใจนี้ จะรู้คัน จะรู้คันเชื้อไขที่มันเป็น
อวิชชา ที่มันเป็นพญามารในหัวใจดวงนี้ มันเป็นอยู่แล้ว แต่เราไม่รู้ไม่เห็นไง บุญคนคนไหนไป ก็
ตื่นตื่นอยากรู้อยากเห็นเรื่องนอกพระพุทธศาสนาทั้งนั้นเลย

ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป บูพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ
ดึงกลับหมดเลย เจ้าชายสิทธัตถะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยวาสนา ๖ ปีระหกระเหิน
มาพอแรงแล้ว เวลาจะเอาจริงเอาจังของท่านขึ้นมาเอง นี่ไง เวลาเข้ามา มัชฌิมยาม ปัจฉิมยาม
ไฮ้ไฮ้! ดอกบัวบานขึ้นมาท่ามกลางหัวใจนะ อรุณจะขึ้น

สิ่งที่อาสาชกษญญาน มรรค ๘ ที่เป็นมคโคในพระพุทศาสนา ในพุทระ ในหัวใจขององคสมเด็จพะสมมาสมพุทเจ้า อาสวักขญญานทำลายอวิชชา ทำลายพญามาร ด้วยความเพียรชอบ งานชอบ ปฏิบัติชอบ สติปัญญาชอบ ความชอบธรรม ทำลายพญามาร เรือนยอดของเรือน ๓ หลังได้หักลงแล้วในหัวใจขององคสมเด็จพะสมมาสมพุทเจ้าด้วยความถูกต้องชอบธรรมในพระพุทศาสนา นี้ชื่อเท็จจริง

อริยสัจเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของคสมเด็จพะสมมาสมพุทเจ้าไง มีรัตนะ ๒ มีพระพุทกับพระธรรมเท่านั้น เวลาแสดงธรรมๆ พระอัญญาโกณฑัญญะ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นนี้เห็นกิเลสไง ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๔ จับต้นชนปลายไม่ได้ไง

“กิเลสเป็นนามธรรม จะรู้จักมันได้อย่างไร”

ไม่รู้ ฎจะเห็นมันหรือ ไม่รู้ ฎจะฆ่ามันได้อย่างไร ไม่รู้ ฎจะทำลายมันตรงไหน ถ้าเวลามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาไง

กิจกรรมระหว่างทางเศรษฐกิจทางโลกก็ทำได้ทั้งนั้นละ ดูบริษัทน้ำมัน ประเทศที่ส่งออกอู่! เขาครองโลกนะ เงินทองท่วมประเทศเลย แต่ไอ้ของเราส่งน้ำมันเถื่อน น้ำมันเถื่อนนะ มันน่าเศร้า ส่งออก แมงวนกลับมาขายในประเทศอีก มาเอาวัดเอาเปรียบ

นี่ก็เหมือนกัน พระพุทศาสนาๆ สิ่งที่เป็นมหศจรรย ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา ไอ้โฮ! เงินทองท่วมประเทศนะ จนไม่รู้จะเก็บที่ไหน รัฐที่เขาส่งน้ำมันออก เงินเขาจนไม่มีที่เก็บเงินนะ นั่นถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงไง

แต่ไอ้พวกส่งออกเถื่อน ส่งออกโดยเอกสาร แต่หมูนกลับมาขายในประเทศ กิน ๒ ชั้น ๓ ชั้นนะ ไอ้ธรรมะเทียมๆ มันทำลายใคร ทำลายผู้ปฏิบัติมันนะ แล้วเป็นมิฉชาติภูมิความเห็นผิดแล้วอ้างอิงไปอ้างอิงไปทั่ว ไม่มีข้อเท็จจริงเลย

ถ้าเป็นข้อเท็จจริงของตน มันรู้มันเห็นแล้วมันเศร้า แล้วถ้ารู้เห็นแล้วเศร้า ปัจจัดตั้ง สันติภูมิโก ถ้ามันสันติภูมิโกรู้แจ้งแทงตลอดในหัวใจของตนแล้วนะ ได้แต่มอง มองด้วยธรรมสังเวช ธรรมและสังเวชสิ่งที่เขาทำกัน

แล้วมันเป็นกรรมของสัตว์ สัตว์โลกเป็นตามกรรมด้วยวาสนาของคนไง ชอบ ชอบนัก ที่เขาคักจูงกันไปอย่างนั้นนะชอบนัก แต่ไ้ความเพียรชอบ ความเพียรชอบ เติบจนกรรม นั่งสมาธิภาวนา แล้วมันไม่มีหลักมีเกณฑ์ไ้

แต่ถ้ามีหลักมีเกณฑ์นะ ครูบาอาจารย์ของเราที่ฝึกหัดปฏิบัติ ธรรมะอยู่ฝากตายๆ เติบจนกรรม นั่งสมาธิภาวนานี้ แหม! มันอาจหาญ

คนเรานะ เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมามันเจียนอยู่เจียนไป เห็นกิเลสแล้วเข้าไปเผชิญหน้ากับมัน แต่ส่วนใหญ่แล้วเห็นกิเลสแล้วเสียว วิ่งหนีมัน แล้ววิ่งหนีมันเสร็จแล้วนะ “กิเลสตายหมดแล้วละ” แต่มันวิ่งหนีกิเลสมา ไม่กล้าเข้าไปเผชิญไ้

ถ้าเข้าไปเผชิญกับมันนะ เติบจนกรรม นั่งสมาธิภาวนาทั้งวันทั้งคืน มันเจียนอยู่เจียนไปทั้งนั้นนะ แล้วเวลามันปล่อย มันปล่อยนะ พอลจิตมันสงบ เห็นใหม่ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แต่อย่าติดนะ ติดสมาธิไ้

แล้วถ้าติดสมาธิแล้วมันจะแสวงหาอย่างนี้ ถ้ามันเป็นมิจฉาณะ เขาเรียกว่านักหลบ มันจะหลบมันจะหลีก มันไม่เข้าเผชิญกับอะไรทั้งสิ้น วิ่งหนีเขาทั้งสิ้น เหมือนไก่ป่า เวลามันหนีนักล่า มันเอาหัวจิ้มเข้าไปในใบไม้ ตัวมันทั้งตัวอยู่นั่นนะ มันนี้กว่ามันหลบได้นะนะ

มันเอาหัวจิ้มเข้าไปที่ใบไม้ แล้วตัวมันทั้งตัวมันว่ามันหลบเขาได้อย่างไร แล้วมันกลัวนักล่า

ไ้

กิเลสก็เหมือนกัน เวลาเราจะเข้าเผชิญหน้ากับมัน ทำไมเอ็งไม่กล้าทำอะไรเลยหรือ

ถ้ามันจะทำสิ่งใด มันทั้งอาจหาญ มันทั้งรื่นเริงนะ เติบจนกรรม นั่งสมาธิภาวนาต่อสู้ได้ตลอด แล้วเวลา เป๊ป! ไปแล้ว ไ้ะ! ๒๔ ชั่วโมง อีกวันแล้ว ไ้ะๆ

เพราะคนเรานะ เวลามันเข้าด้ายเข้าเข็ม มันอยากไ้ของมัน แล้วมันก็อยู่ที่ว่า มัชฌิมาปฏิบัติ

ส่วนใหญ่แล้ว อัดตกิลมถานุกโยค กามสุขัลลิกานุกโยค พอมันสงบระงับเข้ามาด้วย มีความสุขความสงบของมัน มันก็ติด เวลาเอาจริงเอาจริงขึ้นมา มันก็ไหลไปอีกทางหนึ่ง เห็นไหม ทาง ๒ ส่วนไม่ควรเสพ แล้วมันก็เป็น ๒ ส่วนอย่างนี้ เพราะเราก็เป็นคนอย่างนี้ ทุกคนมีความชอบและความชัง ทุกคนมีทั้งเกลียดและชอบ เวลามันเป็นโดยธรรมชาติของมันไง มันโดยจิตโดยนิสัย

นี่แหละที่มันหาครูบาอาจารย์ยาก ยากอย่างนี้ไง

บวชเป็นพระ ไปอยู่ที่ไหนนะ ให้ดูกัน ๗ วัน ถ้าได้ ถึงขอนิสัย ถ้าไม่ได้ เราควรจากไปเหมือนกัน ให้ขอนิสัยไป ถ้าไม่ขอนิสัย ๕ พรรษาขึ้นไป อยู่เกิน ๗ วัน วันที่ ๘ ปาจิตตีย์ ปรับอาบัติทันที

แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนี้ไม่มีแล้ว ต่างคนต่างไม่ยึดถือ ไม่ถือมั่น ไม่ซื่อสัตย์กับตนเองไป

ธรรมและวินัยอยู่ที่ผู้ที่มีสัมมาทิฐิถูกต้องชอบธรรม มันเคารพบูชา เพราะนี่เป็นดวงตาของโลก พระอานนท์บอกไป “ดวงตาของโลกดับแล้ว”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดำรงพระชนมชีพอยู่ เวลาพระประพฤติปฏิบัติออกพรรษาจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป กระทบกระทบเชิงไปให้แก้ไขความรู้ความเห็นในการประพฤติปฏิบัติมา

แล้วไปแล้ว เห็นผ้าขาด เห็นลุนน้ำลุนโคลนมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงให้มีกฐินไป ให้เปลี่ยนผ้าเปลี่ยนผ่อนมาก่อน ให้มีสติสัมปชัญญะ อย่ากระทบกระทบเชิงขนาดนั้น เลยมีกฐินขึ้นมา

กฐินจะมีก็ได้ ไม่มีก็ได้ อยู่ที่ประชาชนเขาศรัทธาของเขา

ฉะนั้น เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป แก้จิตๆ ใจ สิ่งที่แก้จิตๆ ก็การฝึกหัดประพฤติปฏิบัตินี่ไง ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาในหัวใจของบุคคลคนนั้นไป ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง นี่ไง ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่นะ ดวงตาของโลกคอยชี้ทางให้เรา คอยให้เราฝึกหัดปฏิบัติให้เราอบอุ่นของเราขึ้นมา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว พระอานนท์ไปถามว่า “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว มรรคผลจะหมดเมื่อไหร่”

“อานนท์ เราเอาแต่ของเราไปเท่านั้น ถ้าเมื่อใดผู้ที่เฝัธรรมเฝัประพฤติปฏิบัติ ผู้ที่ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม โลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์เลย”

ไม่มีเวลาเวลา

เว้นไว้แต่ ว่าศาสนาเสื่อม

ไม่ใช่ มิ่งนะเสื่อม มิ่งทำเข้าถึงศาสนาไม่ได้

ศาสนาไม่เคยเสื่อม เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๕,๐๐๐ ปี พระศรีอริยเมตไตรยมาตรัสรู้ข้างหน้า แล้วในอนาคตดวงศรัทธาอยู่อีก ๑๐ องค์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในอนาคตกาลมีมากมายที่จะรอมมาตรัสรู้ เพราะอะไร

เพราะกุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เขาสร้างบุญกุศลของเขา มา เขาร้อมอยู่แล้วที่จะมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตกาล นี่ผลของวิภูฏะใจ

ไอ้ที่ว่าเป็นนามธรรมๆ จิตวิญญาณ

ไอ้ไฮ! มันจะต้องไปอีกมากมายมหาศาล

ทีนี้เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนา เราจะฝึกหัดปฏิบัติอยู่นี้ ถ้ามันไม่มีสิ่งใดติดหัวใจเราไป ก็ให้เป็นจริตเป็นนิสัย ถ้าเป็นจริตเป็นนิสัยแล้ว เห็นใหม่

เราคุยธรรมะกัน บางคนพูดกันรู้เรื่อง ธรรมะยังพูดได้ บางคนอย่าไปพูดนะ เขาว่ามิ่งบ้า มันไม่เชื่อหรอก “ไม่มี เกิดมาก็มีชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้นนะ ไอ้เวียนว่าตายเกิดในวิภูฏะไม่ต้องพูดถึงมัน”

แต่เวลาไปปฏิบัติแล้วเวลาไปรู้ไปเห็นเข้ามันก็มหัศจรรย์นะ แล้วมันก็ว่ามันแก่ มันยิ่งใหญ่

ไม่ต้องเก่ง ไม่ต้องยิ่งใหญ่หรือก ต่ำรามีหมดแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้หมดแล้ว พูดไว้หมดแล้ว

แล้วบอกไว้หมดแล้ว พูดไว้หมดแล้ว แล้วเอ็งทำอะไร

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

เทศนาว่าการอนุปปิณฑ ถ้าใครไม่รู้ไม่เห็นสิ่งใด ให้ทำทานก่อน ทำทานเพื่อให้หัวใจของเขาได้สงบ ใจบุญและบาป ดีหรือชั่วในใจของเอ็ง ถ้าได้สงบแล้ว ถ้ามันเห็นคุณค่า บางทีนั่งน้ำตาไหลนะ คนเราหลงผิดระลึกได้คิดได้ นั่งน้ำตาไหลเลยละ นี่ไง ถ้ามันทำบุญและบาปของมัน มันได้สัมผัสของมัน เห็นไหม จิตใจมันควรแก่การงาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงจะแสดงอริยสัจใจ

จิตใจของคนที่มีมันแตกต่างกัน แตกต่าง กุศลลา ธมฺมา อกุศลลา ธมฺมา เขาทำของเขา มาทั้งนั้น เขาถึงเป็นจริตเป็นนิสัยอย่างนั้น ถ้ามีวาสนา เราก็จะมาแก้ไขของเราอยู่นี่ไง ถ้ามีวาสนานะ เราต้องมีสัจจะ เราต้องซื้อสัตย์ของเรา

สิ่งใดที่มันชอบ ที่มันอยากทำ...ไม่ทำ

สิ่งที่มันไม่อยากทำ...ต้องทำ ต้องทำ

เพราะอะไร

ดวงตาของโลกใจ ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเราใจ สิ่งที่ทำๆ ขึ้นมา เราจะเชื่อใคร

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นนะ ผีกัดปฏิบัติขึ้นมา ท่านก็ค้นคว้าในพระไตรปิฎก นี่ไง หลวงปู่มั่นท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาลนะ ท่านระลึกอดีตชาติของท่านได้ ท่านรู้ของท่านด้วย

แต่สุดท้ายแล้วท่านมาคิดเลย ถ้าในอนาคตกาลก็อย่างที่ว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้อีกมากมายมหาศาล แล้วจะไปต่อเมื่อไหร่ละ แล้วต้องเวียนว่ายตายเกิดไม่มีต้นไม่มีปลายไง

แต่ด้วยอำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พยากรณ์ไว้ว่า กึ่งกลาง
พระพุทธรูป ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง

เวลาผู้ที่มีอำนาจวาสนามาเป็นพระโพธิสัตว์ที่จะไปตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าในอนาคตกาลกลายเป็นพระโพธิสัตว์นั้น

ถ้าเราปฏิบัติในชาติปัจจุบัน ถ้ามันสิ้นกิเลส ก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะก็เป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์ใน
สมัยพุทธกาลก็เป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์เหมือนกัน สิ้นกิเลสเหมือนกัน แต่แตกต่างกันด้วย
อำนาจวาสนาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญาธิการมากกว่าเท่านั้น

อนาคตตั้งสัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หนึ่งไม่มีสอง พูดคำไหนเป็นคำนั้น
พูดแล้วไม่มีผิด ถูกทั้งหมด แต่ด้วยอำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป

หลงปุ่มนั่นท่านถึงลาความเป็นพระโพธิสัตว์นั้น แล้วมาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา
กับ หลวงปู่เสาร์ แล้วรื้อค้นค้นคว้าขึ้นมาขนาดไหนจนกว่าจะสิ้นกิเลส พอสิ้นกิเลสแล้ว มันถึงมีวาสนา
เราถึงมีอำนาจวาสนากัน มันถึงเป็นความอุดมในประเทศไทยที่มีครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมขึ้นมา
แล้วมารื้อค้นค้นคว้าในหัวใจของตนเองจากภาคทฤษฎีไป ดวงตาของโลกๆ ธรรมและวินัยขึ้นมา
ให้เป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาในหัวใจของท่านไป มันถึงเป็นความมหัศจรรย์

แล้วเราล่ะ

ถ้าเรามีความมหัศจรรย์ของเรา เราไม่ต้องการธรรมะเทียมๆ ธรรมะเทียมก็ไม่เอา ธรรมะ
เถื่อนก็ไม่เอา เราจะเอาความจริงไป แล้วความจริงใครเป็นคนตัดสิน

สติปัญญาของเรา

ไม่เชื่อใครทั้งสิ้น ถ้าเชื่อใครให้เขาจูงทั้งนั้นนะ

ฟัง ฟังเพราะอะไร เพราะเป็นธรรมและวินัยเป็นศาสดาไป ดวงตาของโลกไป แล้วเราก็เกิด
กับโลก เราก็เป็นมนุษย์อยู่นี่ไง แล้วเรามีวาสนาไป งานอะไรก็ทำได้ทั้งนั้นนะ ใครเกิดมาถ้าเป็นคน
ที่มีจริตมีนิสัยดีงาม เขาก็ต้องมีหน้าที่การงานของเขา เขาเลี้ยงชีพของเขาได้ทั้งนั้นนะ แล้วเขาไม่
แคร์ใครด้วย แล้วเวลาจะมาฝึกหัดปฏิบัติล่ะ นี่ไง ไม่ฟังใครทั้งนั้นนะ จะเอาความจริงขึ้นมา

แต่เวลาจะออกฝึกหัดปฏิบัติ เห็นใหม่ ความเชื่อ ถ้าไม่มีศรัทธาความเชื่อ เราจะศึกษาค้นคว้าอะไร ถ้ามีศรัทธามันก็มีสามัญสำนึกของความเป็นมนุษย์ มันเป็นมนุษย์ มนุษย์โดยสมบูรณ์ แล้วมนุษย์ต้องการอะไร

มนุษย์ สิ่งที่มีคุณค่าที่สุดคือการชนะกิเลสในใจของตน คือการชนะตน การชนะตน ประเสริฐที่สุด

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน แล้วตนก็โดนอวิชาคือพญามารครอบงำ แล้วก็ให้มารมันลากจูงไปตลอดเวลา

แค่ทำความสงบของใจเข้ามา อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นอิสระ แล้วสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดคือตนชนะตนเท่านั้น การชนะคนอื่น ชนะสังคมร้อยแปดพันเก้า ไร้ประโยชน์ทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นพระโพธิสัตว์ๆ เขาสร้างคุณงามความดีแก่สังคม เป็นผู้นำสังคม พระโพธิสัตว์อุดมสมบูรณ์ ทำให้สังคมร่มเย็นเป็นสุขขึ้นมา นั่นนะด้วยบุญแต่ละภพแต่ละชาติๆ สิ่งนั้นนะเขาทำเพื่อหัวใจดวงนั้น

ฉะนั้น สิ่งที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วเราถ้าเป็นการกระทำเพื่อการสะสมบุญกุศลนั้นเรื่องหนึ่ง แต่โดยกิเลส โดยกิเลสมันต้องการเอาชนะเขาทั้งนั้น มันต้องการให้คนนับหน้าถือตาทั้งนั้น มันต้องการให้คนส่งเสริมมันทั้งนั้น แล้วมันเป็นประโยชน์กับใคร

แต่ถ้าการจะชนะตนนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระป่าองค์แรก ตรัสรู้ธรรม โคนต้นโพธิ์พระองค์เดียว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเอาชนะตน เอาชนะตัวเราด้วยสัจจะด้วยความจริงในหัวใจของตน

เวลาครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ชนะตนมหัศจรรย์ที่สุด

แล้วชนะตรงไหนวะ แล้วชนะอย่างไร แล้วทำไมต้องชนะ

ถ้าไม่ชนะก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง ถ้าไม่กำจัดกิเลส มันก็อยู่ได้พญามารไง การจะเอาชนะตนได้ มันก็ต้องชนะกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของตน แล้วมันจะเอาชนะอย่างไร

ทำความเข้าใจของใจเข้ามา ถ้าใจสงบระงับแล้วโน้มไปเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง ถ้ามันเป็นการประพฤติปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ในพระพุทธศาสนา มันรู้มันเห็นหมดนะ ไม่รู้ไม่เห็นจะแก้กิเลสอย่างไร

“กิเลสเป็นนามธรรม มันจะรู้ได้อย่างไร”

ก็รู้สิ ไม่รู้ๆ พระอัญญาโกณฑัญญะ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น สิ่งทั้งหลายทั้งปวง นี่ปัญญาหมุนแล้ว สิ่งทั้งหลายทั้งปวงต้องดับเป็นธรรมดา อันนี้เป็นข้อเท็จจริงในหัวใจของพระอัญญาโกณฑัญญะนะ

แต่โดยธรรมไง สพุเพ ธมฺมา อนุตตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา มันก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

นี่ไง ธรรมะเป็นธรรมชาติไง กิเลสก็เป็นธรรมชาติไง

สิ่งใดสิ่งใดเกิดขึ้น สิ่งใดสิ่งหนึ่ง มันอยู่ที่วาสนาอยู่ที่จิตดวงนั้นมีการกระทำ นี่ไง จิตที่จะเอาชนะตนเองไง มันจะชนะตนได้มันต้องรู้ถึงว่ากิเลสเป็นอย่างไร ความบกพร่องของตนเองเป็นอย่างไร จริตนิสัยของคนที่มีนรคนัก มันผูกพันนักใจ

ในประวัติครูบาอาจารย์ของเรา นี่ไง เวลาไปบิณฑบาตมา อะไรที่มันชอบ อะไรที่มันอร่อย มันพอใจ จับโยนทิ้งเข้าป่าหมดนะ อะไรที่ไม่ชอบ บังคับให้มันกินอย่างนั้นนะ

เวลาครูบาอาจารย์ของเรานะ สิ่งที่มันชอบ มันอยากได้ ไม่เอา เอาสิ่งที่มันไม่พอใจ ใช้แบบนี้ นี่ไง การฝึกหัดที่จะเอาชนะตนไง

แล้วพอชนะตนขึ้นมา กิเลสมันเริ่มเบาบางลง ทำสมาธิได้ง่ายขึ้นแล้ว

สมาธิ สมาธิจะเกิดได้ ที่ทำกันไม่เป็น ทำกันไม่ได้ เพราะขาดคำบริกรรม ขาดคำบริกรรม คือขาดการกระทำ

คนไม่เคยออกกำลังกาย ไม่เคยออกกำลังกายเลย สุขภาพเขาจะเข้มแข็งขึ้นมา แข็งแรงขึ้นมา มันเป็นไปได้ไม่ได้ เวลาจิตที่มันจะสงบ มันสงบขึ้นมา คำบริกรรมก็ไม่มี ทำอะไรก็ไม่มี มันเป็นเรื่องของมันเอง นี่ธรรมะเทียมๆ

น้ำมันเถื่อน ตั้งตั้งบริษัทเลย จะส่งออกอย่างดีเลย พอส่งออกน้ำมันหมุนกลับมาขายในประเทศ

มันเอาวัดเอาเปรียบพระพุทธศาสนา มันเอาวัดเอาเปรียบอริยสัจ มันเอาวัดเอาเปรียบเขาทั้งหมดเลย แล้วบอกมันจะเอาชนะตนด้วย มันจะใช้ฆาตกรรมอีกต่างหาก ใช้นี้ทำลายทั้งตนเองทำลายทั้งประเทศชาติ

มันเหมือนกับเราเป็นพระ เป็นพระขึ้นมา ศากยบุตรพุทธชินโรสโง ทำเพื่อความสวยงาม ความมั่งคั่งพระพุทธศาสนา

ใช้น้ำมันทำลายหมดเลย ทำลายตัวเอง ทำลายตน ทำลายพระพุทธศาสนา เพราะอะไร เพราะมันหมุนเวียนเข้ามาเอาผลประโยชน์ในประเทศนี้

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เวลาจิตมันสงบแล้วมันไม่ต้องไปพึ่งพาใครทั้งสิ้นเลย

เวลาทุกข์นะ เวลาทุกข์เวลายาก โอ้โฮ! มันบีบคั้นหัวใจเต็มที่แล้วนะ ถ้ามีวาสนาขึ้นมา เราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันเป็นปกติสุขใจ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีใจ มันไม่พาดพิงอารมณ์ใดๆ เห็นไหม

แต่ที่มันเป็นอยู่ในโลกนี้มันพาดพิงอารมณ์ มันเป็นอารมณ์ มันไม่ใช่เป็นจิต ไม่เป็นสัมมาสมาธิ ทำสมาธิไม่เป็น

แล้วถ้าทำสมาธิเป็น อตตตา หิ อตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

ทำสมาธิไม่เป็น มันก็เป็นอารมณ์ อารมณ์ว่างๆ อารมณ์ว่างๆ ด้วยจินตนาการของตน มันก็ไปอยู่อย่างนั้นนะ มันเลยจุดเริ่มต้นในการกระทำผิดโคทางอันเอก ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา มันถึงไม่เกิดขึ้น ไม่เป็นจริงขึ้นมาในใจของตน แล้วไม่เกิดขึ้น ไม่เป็นจริงในใจของตน ใจของตนก็ไม่ว่างไม่เห็นใจ ถึงได้กล้าพูดออกมาว่า “กิเลสเป็นนามธรรม จะเห็นมันได้อย่างไร”

เห็นชัดๆ นะมิ่ง

แล้วเห็นชัดๆ ขึ้นมา แล้วเห็นชัดๆ แล้วล้มลุกคลุกคลานด้วย เพราะอะไร

เพราะจิตไม่มีกำลัง

สอง อานาจวาสนาของแต่ละบุคคล

แต่ละบุคคลนะ ทำแล้วมันมูมานะ แล้วมันจะเอาได้ แต่ส่วนใหญ่เคยรู้เคยเห็น ธรรมเกิดบ้าง รู้เห็นบ้าง แล้วก็ล้มลุกคลุกคลานไป เวลามันความเพียรชอบๆ มีความเพียร มีความวิริยะ มีความอดสาหัสแล้วมันแหงง กรรมฐานมันวนเสีย

พอมันวนเสียออกไปขนาดไหน ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง ซาติปี ทุกุชา การเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง มันมีชีวิต มีการเกิด มันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย มันต้องมีที่พึ่ง มีปัจจัยดำรงชีวิต ทุกข์อย่างนั้นนะ คนอุดมสมบูรณ์ขนาดไหน มันมีศรีสุขขนาดไหน เหงา ว่าเหว่ ทุกข์ทั้งนั้น ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริงใจ

แล้วเวลามาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันก็เป็นความทุกข์ มันก็กลัว มันก็ละทิ้งไป แล้วจะไปไหนต่อ

นี่ไง ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับวิธีการดับทุกข์ในอริยสัจ จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ

จิตของเรา เราเกิดมาเป็นปุถุชนคนหนามีสิทธิเสรีภาพ จะคิดจะทำสิ่งใดได้ทั้งนั้น แล้วเวลามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา มันก็จินตนาการของมันไปทั้งนั้น แล้วถ้าไม่มีอานาจวาสนา ไม่เชื่อสิ่งใดเลย ปฏิเสธเรื่องต่างๆ อย่างทั้งสิ้น ทั้งๆ ที่มันก็เป็นเรื่องของตนนั่นแหละ ทั้งๆ ที่มันก็เป็นกิเลสในใจเรานี้แหละ ทั้งๆ ที่มันก็เป็นเรื่องความทุกข์ในใจทั้งนั้น

แต่ถ้ามีอานาจวาสนา พอมีความเข้าใจ ศึกษาธรรมะแล้วมีความเข้าใจ แล้วพยายามจะฝึกหัดปฏิบัติของเราขึ้นมา

แต่ถ้าไม่มีวาสนา มันไม่เอา มันไม่สนใจ เพราะมันบอกว่า เราเกิดมาเราก็มีความทุกข์อยู่แล้ว ไปนั่งสมาธิ เดินจงกรม นั่งภาวนา มันก็ทุกข์ซ้ำซ้อน แล้วทุกข์ขึ้นไปอีก เห็นไหม

แต่ถ้าเป็นธรรมนะ โดยข้อเท็จจริงมันก็มีทุกข์ความยากของมัน ทุกข์นี้ทุกข์ประจำโลก ทุกข์นี้ทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ทุกข์ซ้ำซาก ทุกข์ที่ไม่มีทางแก้ไข

เวลาเมื่อศรัทธาพระพุทธรศาสนา เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ทรมานกิเลส ถ้ากิเลสมันผลอ มันก็นั่งสมาธิ เดินจงกรมได้ แต่ถ้ากิเลสมันตื่นขึ้นมา มันทั้งสะอิดสะเอียน มันทั้งเจ็บทั้งปวด มันทำสิ่งใดมันจะทุกข์มากขึ้น

แต่ทุกข์มากขึ้นเพราะเราจะไปเผชิญหน้ากับความทุกข์ใจ เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา แล้ว ถ้ามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธรศาสนา มันจะมีความทุกข์มากน้อยขนาดไหนมันไม่กลัว

ถ้าจริงๆ แล้ว ทุกข์ในชีวิตประจำวันนั้นเรื่องหนึ่งนะ ทุกข์ในการฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าจิตมันไม่ลง ทุกข์เจียนตายนะ แต่ถ้าจิตมันลง จบเลย โอ้โฮ! มีความสุข มีความพอใจมาก นี่สัมผัสสมาธิ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

กว่าที่จิตสงบมีความสุขอย่างยิ่ง มันต้องเผชิญกิเลส เผชิญหน้ากับมัน เข้าเผชิญหน้ากับมันจนเราชนะ ชนะตนไง เราชนะ ชนะด้วยอะไร

สติและปัญญา เพราะอะไร เพราะกิเลสมันกลัวธรรม มันกลัวคนจริง มันกลัวผู้ที่ปฏิบัติจริง ความเพียรถึงอุกฤษฏ์

ฉะนั้น ความเพียรถึงอุกฤษฏ์ บอกว่า ทุกข์ประจำวัน ทุกข์ประจำชีวิต มันเป็นความทุกข์อยู่ แล้ว ความทุกข์จนเราขะเขย่ง เวลาฝึกหัดปฏิบัติมันจะมีความทุกข์

ทุกข์เพราะเราศรัทธา ทุกข์เพราะเราเผชิญหน้ากับกิเลสเพื่อชนะตน กิเลสในใจตนนะ

กิเลสในใจตนมันกระพืดกระพืด มันจะเอาแต่ความพอใจของมัน มันจะเอาธรรมะเทียมๆ ตามแต่ความพอใจของมัน แล้วถ้าเราขาดสติ ขาดการพิสุจน์ ขาดการทำซ้ำ ขาดการประเมิน ไปตามมันเลย

แต่ถ้าเรามีสติ เราทำซ้ำ เราพิจารณาของเรา มันเห็น เห็นเพราะอะไร เพราะมันยังมีกิเลสอยู่ไง เพราะความเพียรนั้นมันจะมาไต่ร่อง ความเพียรของเรานั้นแหละ ความเพียร เห็นใหม่

ความที่ว่าทุกข์ในชีวิตประจำวันมันทุกข์ๆ ยากๆ อย่างนั้นนะ ทุกข์ที่สะสมซ้ำซ้อน แล้วจะทุกข์ต่อไปไม่มีต้นไม่มีปลาย

แต่ถ้ามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา ทุกข์ ทุกข์เพราะพอใจ ทุกข์เพราะเป็นนักรบ
ต้องการเข้าไปเผชิญหน้ากับมัน แล้วถ้าเผชิญหน้ากับมันนะ อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึง
แห่งตน ตนจะชนะตน

แล้วชนะตน เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสรรเสริญนะ

ออกพรรษาแล้วผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดที่ฝึกหัด
ปฏิบัติจนสิ้นกิเลส องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะสาธุการ พยากรณ์ เรารับประกัน สิ่ง
ปฏิบัติ ปฏิบัติอย่างไร เห็นกิเลสอย่างไร ขำระล้างกิเลสอย่างไร

มันมีพระโสณะเป็นลูกศิษย์ของพระกัจจายนะไง เวลาพระกัจจายนะไปเผยแผ่ธรรมไป
ชนบทประเทศ การบวชสมัยนั้นต้องพระ ๑๐ องค์ขึ้น แล้วรออยู่หลายปีกว่าจะมีพระครบ ๑๐ องค์
ได้บวชพระโสณะ

แล้วบวชพระโสณะ พระกัจจายนะอบรมบ่มเพาะถึงที่สุดแห่งทุกข์ แล้วอยากไปเฝ้าองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง พระกัจจายนะฝากให้มาขอพร ๒ เรื่อง

๑. รongเท้าชั้นเดียวในชนบทประเทศ มันไม่สามารถใช้ได้สมบูรณ์

๒. ในชนบทประเทศพระบวช พระน้อย แล้วกว่าจะรอครบ ๑๐ องค์ได้บวชพระ

ขอพระ ๒ ข้อนี้ ๒ ข้อนี้พระโสณะมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าให้อยู่ในกฎีก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามว่าปฏิบัติอย่างไร ให้
พระโสณะแสดงธรรมให้ฟัง คือบอกถึงการกระทำบุคคล ๔ คู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
สาธุนะ

แล้วพอเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วบอกพระกัจจายนะขอพร ๒ ข้อ องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนุญาต อยู่ในวินัย

ธรรมและวินัย ดวงตาของโลก สิ่งทีพระฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาจะเชื่อฟัง ลงในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ออกพรรษาแล้วมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป ผู้ใดปฏิบัติธรรมติดขัดอย่างไร มีสิ่งใดที่ไม่เข้าใจ ให้ถาม

มุขปาฐะ ในสมัย ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว การฟังธรรมๆ ถึงแสนยาก การจะแสวงหาครูบาอาจารย์แต่ละองค์ การแสวงหาครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ขึ้นมา เวลาแสวงหาขึ้นมาแล้ว เวลาจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ในสมัยถึงพุทธกาล เห็นไหม สมัยหลวงปู่่มันๆ ใครจะเข้าไปถึงหลวงปู่่มันได้ ท่านอยู่ในป่าลึกๆ ใครจะเข้าไปก็ลำบากทั้งนั้นนะ แล้วคิดดูสิ เข้าไปมากน้อยขนาดไหน

ถึงบอกว่า ลูกศิษย์หลวงปู่่มันมากมายมหาศาล แล้วเพชรน้ำหนึ่งๆ เหลือมาเท่าไร

ที่เหลือมานี้สองแล้วสองอีกนะ เวลาเข้ามา ควรภาวนาอย่างไร แต่ละองค์ๆ ภาวนา หลวงปู่่มันให้อุบายแตกต่างกันไป เพราะมันไม่เหมือนกัน

แม้แต่คนละภาค ความเคยชินก็แตกต่างกันแล้ว แล้วจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เขาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมาก็ภพก็ชาติ เขามีกิเลสอย่างไร เขามีอะไรขวางอยู่ในใจ แล้วเขาควรทำอย่างไร แล้วมันเป็นจริงขึ้นมาไง

นี่พระพุทธศาสนาภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัตินี้จิตตภาวนา เรื่องจิตวิญญูณในใจ

เวลาศึกษาค้นคว้าธรรมภาคปริยัติไป นั่นก็ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ธรรมและวินัย เทศน์ว่าการในพระไตรปิฎก วินัยปิฎก สุตตันตปิฎก ศึกษาค้นคว้ามา สั่งสอนบริษัท ๔ มาทั้งนั้น ศึกษามาแล้วก็จำคำสอนมาทั้งนั้นนะ แล้วเวลาปฏิบัติขึ้นมาของใคร

พระกรรมฐานไง เวลาบวชไป อุปัชฌาย์ให้มา เกสา โลมา นขา ทันตา ตะใจ กรรมฐาน ๕ ทางทะเลดม ขน เล็บ ฟัน หน้ำของตนนี้ให้ได้ด้วยใจ ด้วยจิต

จิตสงบแล้วถ้าเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม ถ้าจิตสงบแล้วเห็นไหม ผิวหน้ำไกรรมฐาน ๕ เวลาเห็นแล้วมันขยายส่วน เห็นกระดูก ตา หู จมูก ลิ้น กาย อายตนะ เห็นแล้วขยายส่วนอย่างไร

อุคคหนิมิต วิภาคะ เวลามันขยายส่วน มันเป็นไตรลักษณ์ ใ้อโฮ! สะดุ้ง

นี่ไง ที่ว่าทุกขีในชีวิตประจำวันไง แล้วเวลาทุกขีในความเพียรไง เวลาจิตมันสงบแล้วไง แล้วพอจิตสงบแล้วถ้าเห็นกรรมฐาน ๕ ใจ มันจะแทงทะลุผม ขน เล็บ ฟัน หนังของตนอย่างไร มาขยายส่วนอย่างไร มันเป็นไตรลักษณ์อย่างไร

ธรรมะที่แท้จริงไม่ใช่ธรรมะเทียมๆ ธรรมะเถื่อน

ธรรมะที่แท้จริง อุปัชฌาย์ให้มาแล้ว เกสา โลมา นขา ทันตา ตะใจ แล้วถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา อุคคหนิมิต วิภาคะ ขยายส่วน แยกส่วน จนไตรลักษณ์ะ เวลามันทำลายออกไปเป็นขั้นเป็นตอนของมัน วิปัสสนาอ่อนๆ หน่อของพุทธรู พุทธรู ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มีสติมีปัญญาอบรมบ่มเพาะให้มันเข้มแข็งขึ้นมา ให้มันฝึกหัดปฏิบัติของมัน

ธรรมะเทียม ธรรมะเถื่อน เราพยายามหลีกเลี่ยง แต่มันต้องมี มันต้องมีเพราะอะไร เพราะการฝึกหัดปฏิบัติ การฝึกหัดปฏิบัติมันต้องล้มลุกคลุกคลานมาทั้งนั้นนะ เว้นไว้แต่ ขิปปาภิญญา ผู้ที่สร้างอำนาจวาสนามาแบบพาหิยะที่พึ่งเทศน์คนเดียวเป็นพระอรหันต์เลย แต่เขาทุ่มเทชีวิต เขาสละชีวิตมาหลายภพหลายชาติมาก

แล้วพวกเราทำอะไรกันมา แล้วเราชอบอะไร แล้วจิตใจเราเป็นอย่างไร

แต่ในปัจจุบันนี้ ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เราจะปล่อยชีวิตของเราให้เป็นแค่นี้ แล้วก็ตายจากชีวิตนี้ไป แต่เรามาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้จิตมีสติ ให้มีสมาธิ ให้มีปัญญาฝังใจนี้ไป ให้เป็นจิตเป็นนิสัย เป็นอำนาจวาสนาของบุคคลคนนั้น เอวัง